

Ressò

Gener 16

La Sagrada Família

Pintura de Miquel Àngel (1504-1505)

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Jesús, qui ets?

Fa més de vint segles que Jesús, el qui confessem com a Fill de Déu, es va encarnar, es va fer família humana, es va fer company de camí de la humanitat en un moment històric concret, en un poble específic, en una família, en un context religiós, lingüístic, de costums, cultural ben concrets.

Aleshores no es posseïen els mitjans actuals per a fer-se fotografies i tota mena d'imatges i deixar-les per a la posteritat. Quin rostre tenia Jesús? No fa massa he tornat a llegir que algú ha fet una proposta de reconstrucció del seu rostre. Tingués els trets que ara es proposen o fossin uns altres, tant se val. A mi m'agrada descobrir la pluralitat de propostes que l'art i la pietat cristiana han anat proposant al llarg de la història. A l'artista, fos qui fos, no li interessava tant la fiabilitat de la seva proposta, com més aviat respondre a allò que ell descobria en el seu interior i en els homes i dones que l'envoltaven a la pregunta: Jesús, qui ets?.

En cada època, en cada continent, en cada cultura podríem descobrir i contemplar multituds de propostes de rostre de Jesús, totes ben diverses, possiblement totes més o menys allunyades de la realitat "històrica", però totes amb la inquietud comuna de respondre a la pregunta que ha inquietat, inquieta i continuarà inquietant dones i homes, grans, petits i joves, d'aquí i d'arreu: Jesús, qui ets?

Els contextos canvien, els corrents culturals se succeeixen, les perspectives se solapen, es contraposen i se substitueixen, però la pregunta continua ben viva: Jesús, qui ets? I tu, que llegeixes, què hi dius?

Enric Termes

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes d'17:00 a 19:00h

Text de la fotografia de portada: La Sagrada Família, coneguda avui com a *Tondo Doni*, es troba avui a la Galeria Uffizi, Florencia.

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracín

Espai de reflexió i de pregària

Benaurances plenes d'humor

Feliços els que s'enriuen de si mateixos, perquè mai acabarà la seva alegria i diversió.

Benaurats els que no confonen un gra de sorra amb una muntanya, perquè s'estalviaran moltes preocupacions i empipaments.

Benaurats els que saben escoltar i callar, perquè aprendran moltes coses noves.

Benaurats si aprecieu un somriure i no feu mala cara davant els esdeveniments, doncs caminareu pel vessant feliç de la vida.

Benaurats si sou comprensius i fins i tot benèvolos amb els mals gestos dels altres, us tindran per ximples, però aquest és el preu de la caritat.

Benaurats si penseu abans d'actuar i reseu abans de pensar, perquè us evitareu molts errors i ximpleries.

Benaurats si sabeu callar i somriure, encara que us contradiguin i us molestin, perquè l'Evangeli ha pres en el vostre cor.

I, sobretot, Benaurats si reconeixeu en tots al Senyor. Perquè irradiareu llum, bondat i alegria.

Joseph Folliet

*Déu és llum
i m'omple el cor, jo no tinc por, ell va amb mi.*

La família, primera escola d'educació en valors

L'amor i el respecte als pares.

L'Església ens convida a contemplar la vida domèstica de Jesús. Déu fet home va voler néixer, viure i ser educat en una família. La família és el primer àmbit educatiu i d'integració en la societat. El "Déu amb nosaltres" va voler viure l'experiència de la vida familiar. La primera lectura, de l'Eclesiàstic, és un bell comentari al quart manament: "Honraràs el pare i la mare". Déu beneeix el que honora i respecta els seus pares, i escolta les seves oracions. Sense aquest respecte no és possible l'educació. Amb l'autoritat que Déu els ha confiat, els pares han d'assumir la seva greu responsabilitat educativa. A vegades han de contradir els capricis dels seus fills perquè aprenguin el sacrifici, la renúncia, el domini propi, el respecte. Sense valors

com aquests, la convivència familiar i social es deteriora greument. En canvi com diu el Salm, qui venera el Senyor serà beneït amb la prosperitat.

Les virtuts domèstiques. Sant Pau parla de les virtuts domèstiques i de la unió en l'amor que han de caracteritzar la vida de la família cristiana: misericòrdia, bondat, humilitat, dolcesa, comprensió. L'amor mutu és el que ha de presidir totes les reunions familiars. Ens parla també de l'oració de la família, convidant-nos a cantar a Déu, donar-li gràcies de cor. Sant Pau reprèn el tema del quart manament, "Honraràs el pare i la mare", com a fonament de les relacions familiars: "Marits, estimeu les vostres dones... Fills, obeïu els vostres pares en tot". D'aquest amor i respecte mutu brollen les belles relacions que sant Pau enumera: la humilitat, la comprensió, la dolçor, el perdó.

És difícil, més que mai l'educació dels fills, però cal predicar amb l'exemple.

És una tasca bonica, però d'una gran responsabilitat. Primer de tot, els pares són els primers educadors dels seus fills i han d'anar amb l'exemple per davant. És molt important transmetre valors positius. Això el que ens diu aquesta reflexió.

*José María Martín Osa
(Extret d'Internet)*

Purs com els àngels o solidaris amb qui pateix? La Immaculada

Què ens recorda la festa de la Immaculada?

Ens recorda un dels dogmes que l'Església ens ensenya sobre Maria, la mare de Jesús.

Aquest dogma va ser definit pel papa Pius IX, el 8 de desembre de 1854. I ens indica la singular santedat de Maria, alliberada del pecat original en atenció als mèrits de Crist.

Independentment del que puguem pensar sobre aquest tema, una cosa hi ha ben clara: l'exemplaritat de Maria, motiu de pietat sincera i motiu de devoció profunda. I, sobretot, de conducta ètica, en una vida regida per la generositat i per l'amor fratern.

Aquest dogma va ser definit després de llargues discussions.

Ens cal evitar dues interpretacions incorrectes possibles d'aquest dogma. Hem de recordar que "el pecat original" és la denominació que la teologia ha donat a la limitació inherent a la condició humana.

Com es manifesta aquesta limitació? Es manifesta en la privació de la gràcia volguda per Déu, en quan que el que regeix el nostre comportament habitual no és l'amor sinó els egoismes i la seva llei més aviat despòtica i humiliant.

L'altre interpretació incorrecte del dogma és la que pressuposa el "puritanisme

grec" com a criteri determinant del pecat original.

Pels grecs era la puresa i no la justícia el mitjà cardinal de Salvació.

Què és el que realment ens santifica i ens apropa a Déu? No és la puresa dels àngels. És la nostra identificació amb el sofriment de les persones.

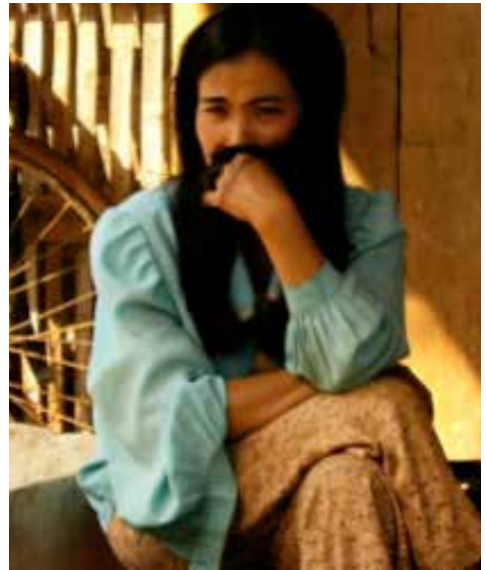
Aquesta és la clau del veritable apropament a Déu.

Realment, ho som, nosaltres, de solidaris amb els que s'ho passen malament?

Maria Santíssima ho era.

I nosaltres, ho som?

Josep Lluñell

Per què un Jubileu de la Misericòrdia?

Estimats germans i germanes, bon dia!. Ahir vaig obrir aquí, en la Basílica de Sant Pere, la Porta Santa del Jubileu de la Misericòrdia, després d'haver-la ja obert en la Catedral de Bangui, a l'Àfrica Central. Avui voldria reflexionar junt amb vosaltres sobre el significat d'aquest Any Sant, responent a la pregunta: per què un Jubileu de la Misericòrdia? Què vol dir això?

L'Església necessita aquest moment extraordinari. No dic: és bo per a l'Església aquest moment extraordinari. Dic: l'Església necessita aquest moment extraordinari. En la nostra època de canvis profunds, l'Església està cridada a oferir la seva contribució peculiar, fent visibles els signes de la presència i de la proximitat de Déu. I el Jubileu és un temps favorable per a tots nosaltres, perquè contemplant la Divina Misericòrdia, que supera tot límit humà i resplendeix sobre l'obscuritat del pecat, puguem ser testimonis més convençuts i eficaços.

Girar els ulls a Déu, Pare misericordiós, i als germans que necessiten misericòrdia, significa centrar l'atenció sobre el contingut essencial de l'Evangeli: Jesús, la Misericòrdia feta carn, que fa visible als nostres ulls el gran misteri de l'Amor trinitari de Déu. Celebrar un Jubileu de la Misericòrdia equival a posar altra vegada al centre de la nostra vida personal i de les nostres comunitats el que és específic de la fe cristiana, és a dir Jesucrist, el Déu misericordiós.

Un Any Sant, per tant, per viure la misericòrdia. Sí, estimats germans i germanes, aquest Any Sant ens és ofert per experimentar en la nostra vida el toc dolç i suau del perdó de Déu, la seva presència prop nostre i la seva proximitat especialment en els moments de més necessitat.

Aquest Jubileu, en definitiva, és un moment privilegiat perquè l'Església aprengui a escollir només "el que a Déu li agrada més". I què és el que "a Déu li agrada més"? Perdonar els seus fills, tenir misericòrdia d'ells, per tal que ells puguin també perdonar els germans, resplendint com torxes de la misericòrdia de Déu en el món. Això és el que a Déu li agrada més. Sant Ambrosi en un llibre de teologia que havia escrit sobre Adam, agafa la història de la creació del món i diu que Déu cada dia, després d'haver fet una cosa - la lluna, el sol o els animals - diu: "I Déu veié que això era bo". Però quan va fer l'home i la dona, la Bíblia diu: "Veié que això era molt bo". Sant Ambrosi es pregunta "Però

Col·laboracions

per què diu “molt bo”? Per què Déu està tan content després de la creació de l’home i de la dona?”. Perquè per fi té algú a qui perdonar. És bonic això: la joia de Déu és perdonar, l’èsser de Déu és misericòrdia. Per això en aquest any hem d’obrir els cors, perquè aquest amor, aquesta joia de Déu ens ompli a tots d’aquesta misericòrdia. El Jubileu serà un “temps favorable” per a l’Església si aprenem a escollir “el que a Déu li agrada més”, sense caure en la temptació de pensar que hi ha altra cosa que és més important o prioritària. No hi ha res més important que escollir “el que a Déu li agrada més”, és a dir la seva misericòrdia, el seu amor, la seva tendresa, la seva abraçada, les seves carícies!

També la necessària obra de renovament de les institucions i de les estructures de l’Església és un mitjà que ens ha de conduir a fer l’experiència viva i vivificant de la misericòrdia de Déu que, només ella, pot garantir a l’Església ser aquella ciutat col·locada sobre una muntanya que no pot romandre oculta (cfr Mt 5,14). Resplendeix només una Església misericordiosa! Si, encara que només fos per un moment, ens oblidéssim que la misericòrdia és “allò que a Déu li agrada més”, tots els nostres esforços serien inútils, perquè ens convertiríem en esclaus de les nostres institucions i de les nostres estructures, per més renovades que poguessin ser. Però seríem sempre esclaus. “Sentir fortament en nosaltres la joia d’haver estat retrobats per Jesús, que com a Bon Pastor ha vingut a buscar-nos perquè ens havíem perdut” (Homília

en les Primeres Vespres del Diumenge de la Divina Misericòrdia, 11 d’abril 2015): aquest és l’objectiu que l’Església es proposa en aquest Any Sant. Així reforçarem en nosaltres la certesa que la misericòrdia pot contribuir realment a la construcció d’un món més humà. Especialment en aquests temps nostres, en els quals el perdó és un convidat poc comú en els àmbits de la vida humana, la crida a la misericòrdia es fa més urgent, i això a tot arreu: en la societat, en les institucions, en la feina i també en la família.

Certament, algú podria objectar: “Però, Pare, l’Església, en aquest Any, no hauria de fer quelcom més? És just contemplar la misericòrdia de Déu, però hi ha moltes necessitats urgents!”. És veritat, hi ha molt a fer, i jo per la meua part no em canso de recordar-ho. Però cal tenir present que, a l’arrel de l’oblit de la misericòrdia, hi ha sempre l’amor propi. En el món, això pren la forma de la recerca dels propis interessos, dels plaers i honors units a la voluntat d’acumular riqueses, mentre en la vida dels cristians sovint es disfressa d’hipocresia i de mundanitat. Totes aquestes coses són contràries a la misericòrdia. Els moviments de l’amor propi, que fan que la misericòrdia sigui estrangera en el món, són tants i tan nombrosos que sovint no estem ni en condició de reconèixer-los com a límits i com a pecat. Per això és necessari reconèixer que som pecadors, per reforçar en nosaltres la certesa de la misericòrdia divina. “Senyor, jo sóc un pecador; Senyor, jo sóc una pecadora: vine amb

Col·laboracions

la teva misericòrdia”. Aquesta és una pregària bellíssima. És una pregària fàcil de dir cada dia: “Senyor, sóc un pecador; Senyor, sóc una pecadora: vine amb la teva misericòrdia”.

Estimats germans i germanes, espero que, en aquest Any Sant, cada un de nosaltres faci l'experiència de la misericòrdia de Déu, per ser testimonis “d'allò que a Ell li agrada més”. És ser

ingenu creure que això pot canviar el món? Sí, parlant humanament és de simples, però «el que sembla absurd en l'obra de Déu és més savi que la saviesa dels homes, i allò que sembla feble en l'obra de Déu és més fort que no pas els homes» (1 Cor 1,25).

Papa Francesc

Traducció: Josep Ma Torrents –CR

Càritas Catalunya mobilitza 11.500 voluntaris i atén més de mig milió de catalans

11.500 voluntaris, 571.000 persones ateses i més de 40 milions d'euros destinats a l'atenció social. Són les xifres del treball que realitza cada any Càritas Catalunya, que reuneix les deu Càritas diocesanes que hi ha a Catalunya. Per primer vegada aquest dimarts s'han presentat les dades conjuntes de l'any 2014. Tot i que cada any cada bisbat presenta públicament els informes anuals, fins ara mai s'havia fet una memòria conjunta que suma els serveis i recursos de totes les diòcesis amb seu a Catalunya. Amb més de l'important volum de la tasca que es realitza des dels deu bisbats, les dades també mostren que Càritas funciona gràcies al voluntariat (11.500 voluntaris al costat de només 449 persones contractades) i gràcies a un gran nombre de donants (17.666 donants particulars i 1.181 empreses).

En total, entre els deu bisbats catalans Càritas destina a serveis i projectes socials 40 milions d'euros a l'any. Només un 24% del pressupost prové de subvencions de les administracions.

Amb aquests recursos s'arriba a donar servei a més de mig milió de catalans, 571.211 persones el 2014. Això vol dir que Càritas arriba a gairebé un 8% de la població

Col·laboracions

catalana, en un país on el 20% dels catalans viuen per sota del llindar de la pobresa. Una atenció que gairebé arriba a la meitat de les persones amb més necessitats de Catalunya.

“Aquest no és el pla de Déu”

Les dades conjuntes de Càritas les ha presentat aquest dimarts en una roda de premsa el cardenal **Lluís Martínez Sistach**, com a bisbe delegat de la Conferència Episcopal Tarraconense per Càritas, i la presidenta de Càritas Catalunya, **Carne Borbonès**.

“Nosaltres ajudem, però això no treu que és una responsabilitat de l’administració”, ha explicat el cardenal. Sistach ha lamentat una vegada més que “no he tingut cap èxit” en la repetida crida per un pacte d’Estat contra la pobresa: “El nombre tan elevat de persones sense feina és un problema gravíssim; si això no és una qüestió d’Estat, quin problema ho és?”

Martínez Sistach ha insistit en que això hauria facilitat que “si hi havia d’haver retallades, haguessin estat més repartides”. I ha senyalat que els darrers resultats electorals, amb l’aparició de nous partits, “són un senyal: hi ha un vot de càstig, la gent està cansada”.

La presentació s’ha fet amb la presència dels directors de les deu Càritas de Catalunya. Borbonès ha destacat la diversitat i la proximitat del seu treball en tot el territori.

També s’ha posat de manifest que les demandes d’ajuda no baixen malgrat el que diguin sobre la millora de l’economia. En el millor dels casos, el nombre d’atesos per Càritas el 2015 està sent el mateix que l’any passat, i cada vegada amb més proporció de persones autòctones. Una pobresa cada vegada “més profunda i més intensiva”.

Sistach s’ha referit també al papa Francesc per insistir en la necessitat d’anar a les causes de la desigualtat i donar-hi solucions estructurals. La situació actual amb un 20% de la població mundial acaparant el 80% del recursos “no és el pla de Déu”.

El cardenal també ha volgut donar un missatge positiu. Ha remarcat que el treball de Càritas recau en la xarxa parroquial. I també que aquest treball permet mostrar que al costat de males notícies “d’atemptats, guerres, onades de refugiats o de la persecució del cristians a Orient, també hi ha molta bondat en el cor de les persones”.

Jordi Llisterra –CR

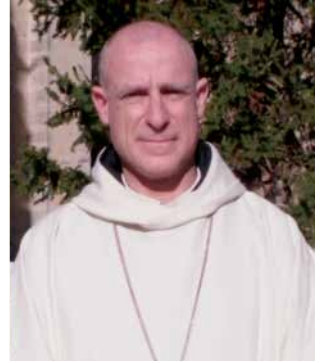
Octavi Vilà, nou abat de Poblet

Aquest dijous la comunitat de Santa Maria de Poblet ha elegit el pare **Octavi Vilà i Mayo** nou abat del monestir, que substitueix **Josep Alegre i Vilas** després de més de disset anys en aquest servei abacial. L’abat general de l’orde cistercenc **Mauro-Giuseppe Lepori** ha presidit l’elecció que arriba en el marc de la commemoració dels 75 anys de la restauració de la vida monàstica a Poblet.

“Certament aquest Monestir és més que un Monestir. És un Monestir amb una

Col·laboracions

comunitat, és un edifici que és patrimoni de la humanitat i té moltes coses endegades que cal estudiar i anar treballant a poc a poc”, ha dit Vilà en una de les primeres declaracions. Els darrers anys el monestir ha destacat per ser un model de gestió ecològica, per la seva integració en el territori i per obrir-se públicament amb projectes com Cosmos Poblet. El monestir de Poblet és un dels símbols culturals i històrics de Catalunya i també un centre d'irradiació espiritual cistercenca.

Qui és Octavi Vilà

El nou abat, nascut a Tarragona l'any 1961, va vestir l'hàbit cistercenc el dia 26 de gener de 2006, va fer la professió temporal el mateix dia de l'any següent i la solemne, en la festivitat de l'Assumpció de la Mare de Déu, el 15 d'agost de 2010. Va ser ordenat diaca el dia 21 d'abril de 2014, dilluns de Pasqua, de mans de l'arquebisbe **Joan Enric Vives**, fou fet subprior de Poblet el dia 27 del mateix mes. L'1 de maig d'enguany l'arquebisbe de Tarragona, **Jaume Pujol**, l'ordenà de prevere.

Vilà és llicenciat en Geografia i Història (1984) i Diplomant en Biblioteconomia i Documentació (1987) per la Universitat de Barcelona, postgrau en Noves Tecnologies de la Informació per la Universitat Politècnica de Catalunya (1996) i en Gestió Cultural per la Universitat Pompeu Fabra (2000), i batxiller en Filosofia i Teologia per la Facultat de Teologia de Catalunya, on està completant el Màster en Teologia Sistemàtica.

Va ser Secretari (1998-2001) i vicepresident (2001-2005) de l'Arxiu Bibliogràfic de Santes Creus. Secretari de la Germandat de Poblet (2000-2005) i Secretari del Patronat de Poblet des del 2003 fins a l'actualitat. Ha estat fins a la seva entrada al monestir de Poblet membre del Patronat Montserrat Tarradellas i Macià i del primer consell de redacció de la revista Poblet, en la que segueix col·laborant en la secció d'entrevistes. Ha publicat diversos articles a la premsa i treballs sobre història contemporània i biblioteconomia, especialment sobre el tractament dels fons de premsa, activitat a la que es dedicà durant prop de vint-i-cinc anys abans d'entrar al monestir, ha estat durant bastants anys col·laborador de *Diari de Tarragona*. Entre altres activitats al Monestir, ha estat a càrrec de la reedició de la *Història de Poblet* del pare **Agustí Altisent**.

Des de la comunitat han agraït la seva disponibilitat, així com el servei del pare Alegre, que ha presentat la renúncia preceptiva per motius d'edat; que, “després d'haver administrat bé, senti del Senyor allò que sentí el bon servent que al moment degut havia distribuït el blat als seus companys” (RB 64,21).

CR/Monestir de Poblet

Activitats culturals

Llibres

Sempre m'ha agradat “perdre'm” per las llibreries. Ara tinc més temps per dedicar-li més a poc a poc. Però últimament m'he acostumat a “passejar-me” per Internet i buscar llibres i llegir ressenyes i fins in tot paràgrafs. Algunes editorials ofereixen alguns capítols de lectura , o l'índex. Alguns es poden descarregar sencers legalment, altres no tant. Últimament he fullejat i llegit trossos d'un llibre que em sembla interessant i amè:

Cómo hacerse mayor sin volverse un gruñón, de Leopoldo Abadía. Editat en 2014 per Espasa.

Amb elegància i humor es pregunta si el món està preparat per enfrontar-se a la generació dels avis més avançada de la història. Parla de servir..., y deixar-se servir; de la importància de ser gran; del canvi de feina i de la humilitat; de allò que agrada i no agrada recordar habitualment; del dret a explicar “batalletes”... Acaba amb aquestes paraules: “Viu en pau, viu ja i aprofita el teu temps per a fer feliços als altres”

La fuerza de los años. Lecciones de la ancianidad para jóvenes y familias. Comunidad de Sant Egidí. Edicions Sígueme, 2015.

Fa uns dies es presentà aquest llibre. Vaig rebre invitació però no vaig poder assistir-hi. He procurt fer-me amb una ressenya perquè, encara que no m'ha donat temps a llegir-lo sencercer, el que he vist m'ha semblat interessant.

Us copio algunes notes de la seva presentació: “La creixent presència de gent gran en la nostra societat és,

sens dubte, un èxit del progrés humà. Tanmateix aquesta realitat positiva reclama amb urgència que s'avanci en l'elaboració d'una cultura de la vellesa a partir dels seus valors i la seva bellesa. *La fuerza de los años*, representa un intent de respondre a aquest rept. El resultat és una rigorosa anàlisi de la situació de la gent gran i el seu apassionat compromís per testimoniar la saviesa adquirida amb ells en els mots anys d'amistat, acollida, conversa, acompanyament...”
M'ha semblat un llibre interessant i, d'alguna manera, necessari.

Teatre per a tota la família

Fa alguns dies y, després de certa “pressió” familiar, vaig anar a veure ***El petit príncep***, el musical que sobre l'obra ***El principito*** de Antoine de Saint-Exupéry, han realitzat Angel Llàcer, Manu Guix y La Perla 29.

Era un dia de festa, a les 19 hores y el Teatre Barts (Avda. Paral·lel, 62) estava ple a vessar de nens, pares, avis i...grups de joves i adolescents!

Vaig assistir a una representació màgica. Bona direcció, bons actors, bons cantants, estupenda posada en escena de llum, so i color. En una hora i vint minuts, uns vam veure reviure una història entranyable que ja forma part del nostre imaginari i altres, els més petits, van escoltar les paraules més emblemàtiques del llibre: “el que és essencial és invisible als ulls”.

És un bon regal per a aquestes dates... o per a qualsevol moment de l'any i de la vida. Però per aprofitar-lo no convé trigar molt..., fins a mitjans de gener...

Agenda 2016

Gener

Dijous 7: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema V – LA CULTURA.

Dimecres i dijous 27 i 28: Curset Vida Creixent

Matins de 9:30 a 13:30, per ampliar i aprofundir el coneixement del Moviment. Al carrer Valencia 244, planta 4a, sala d'actes. Cal inscripció a la secretaria de 5 a 7 de la tarda.

Febrer

Dimarts 2: Celebració de la Candelera

Simeó i Anna patrons de Vida Creixent. Basílica Sant Josep Oriol. A les 5 de la tarda. Obert ha tothom, us esperem.

Dijous 4: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

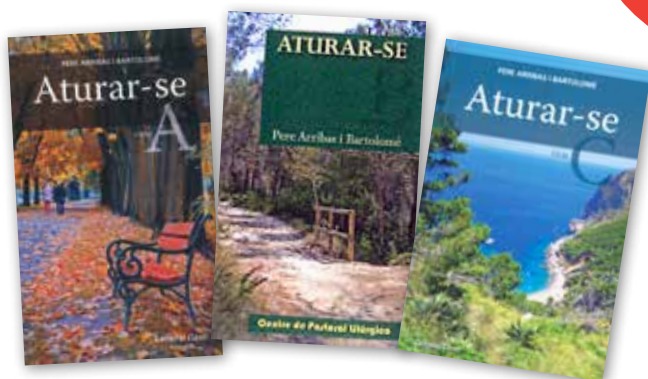
Tema VI – LES AMISTATS.

Març

Dijous 3: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VII – L'EXPERIÈNCIA DE TENIR LIMITACIONS.

**TEMARI
DEL CURS 2015-
2016, "EL NOSTRE
ENTORN I EL NOSTRE
CREIXEMENT
PERSONAL" DE MN.
MANUEL CLARET I
NONELL**

Aquests llibres, son un recull de "reflexions", dels Evangelis de Sant Mateu, any litúrgic A, de Sant Marc, any litúrgic B, i de Sant Lluç, any litúrgic C. Del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé, al preu de 10 euros cadascun. Els trobareu a la secretaria i a les llibreries Claret.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a divendres en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer Valencia 218, 1er,2a, esq.- Barcelona - 08011

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN